PROLETARIS DE TOTS ELS PAÏSOS: UNIU-VOS!

treball

ÒRGAN CENTRAL DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

Número 481 | Barcelona, del 16 al 22 de Maig de 1977 | preu: 15 pessetes

Per l'Entesa dels Catalans, candidatura al Senat

Sota els principis de l'Assemblea de Catalunya

Divendres dia 13, es van presentar a Barcelona els candidats de "L'ENTESA DELS CATALANS" per al Senat.

La candidatura, formada per dotze personalitats inequívocament antifranquistes, representa la tradició unitària de l'Assemblea de Catalunya i li donen suport, juntament amb el PSUC, el Partit Socialista de Catalunya, la Federació Socialista de Catalunya (PSOE), l'Esquerra Republicana de Catalunya i Estat Català.

El programa nínim de la candidatura és el següent:

1. Aconseguir l'Amnistia total.

2. Exigència, des del primer moment, de totes les llibertats democràtiques i sindicals i, per tant, de la legalització immediata de tots els partits polítics, sense exclusions.

3. Restabliment immediat de l'autonomia a Catalunya, d'acord amb els principis i institucions configurats en l'Estatut de 1932. I, per tant, de la Generalitat, amb el retorn del seu President.

4. Rebuig radical del projecte antidemocràtic de l'anomenat "Consejo General" i de qualsevol altra solució que intenti substituir les institucions nacionals de la Generalitat de Catalunya.

5. Considerar les Corts que resultin elegides com a Corts Constituents, per tal que sobiranament decideixin la Constitució de l'Estat.

6. Reconeixement del dret del vot als 18 anys.

Josep Benet, en nom dels 12 candidats —presents a l'acte, juntament amb dirigents dels partits que donen suport a la candidatura, entre els quals es trobava Gregori López Raimundo, secretari general del PSUC— va explicar la gènesi de la candidatura i els seus propòsits. "La candidatura 'Per l'entesa dels catalans', sota l'eslògan 'Volem l'Estatut', —va dir— volia representar totes les forces de l'Assemblea de Catalunya. Però això no fou possible per l'actitud de la Unió Democràtica, que es va negar, malgrat totes les gestions, a compartir una mateixa candidatura amb comunistes i socialistes perquè això, al seu entendre, podria afavorir la dreta neofranquista".Va explicar que la presència de personalitats independents de l'Assemblea de Catalunya "confereix a la candidatura per al Senat un sentit unitari que va més enllà dels partits que li donen suport i recupera, en certa manera, la tradició unitària de l'Assemblea".

Josep Benet

"És una candidatura unitària —va afegir— però sabem que no és tan àmplia com voldríem i com voldria el poble de Catalunya. Per això, en presentar-la, fem una crida a tots els partits que han format candidatures separades perquè reconsiderin la seva actitud i facin un darrer esforç per tal d'arribar a la candidatura que el poble espera. Nosaltres, per la nostra part, estem disposats a fer aquest esforç, i ens comprometem a renunciar als llocs que calguin i cedir-los a companys d'altres candidatures, per tal d'arribar a una única candidatura democràtica."

Pere Portabella va afirmar que la candidatura podia guanyar i que anava a guanyar, "convençuts que els partits i sindicats democràtics, les organitzacions cíviques i els ciutadans de Catalunya que comparteixen els nostres anhels li donaran el més ampli suport".

(BIOGRAFIES DELS CANDIDATS AL SENAT I ENTREVISTA AMB JOSEP BENET, A LES PÀGINES 4 I 5)

El crit, tantes vegades repetit, "Sí, sí, sí, Dolores a Madrid" ha obtingut, per fi, satisfacció. El 13 de maig Dolores Ibárruri, president del Partit Comunista d'Espanya, dirigent comunista estimada de la classe obrera espanyola, va arribar a Madrid. S'ha acabat el llarg exili.

Dolores Ibárruri torna a ser a la seva terra. Espanya recupera una gran figura política que, malgrat la distància i els anys, no ha deixat mai de ser present al nostre país i de lluitar per la nostra llibertat.

Tots ens sentim contents i emocionats pel retorn a casa de Dolores Ibárruri. Un retorn tan esperat, tan exigit, tan anhelat. Des de les pàgines de "Treball" enviem a Dolores Ibárruri una forta abraçada de benvinguda i el desig que ens acompanyi molts anys en el camí de construir l'esdevenidor del nostre poble.

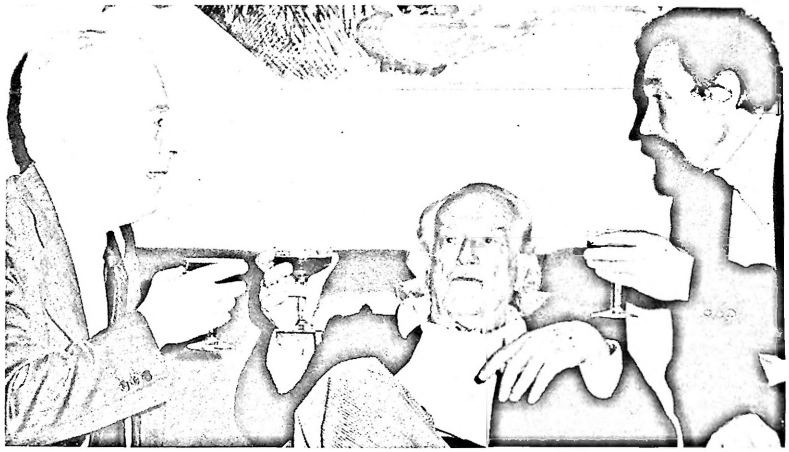

Alberti (a la foto amb Gregori López Raimundo i Antoni Gutiérrez Díaz) ha estat a Barcelona (entrevista, pàg. 8)

Presoak kalera, abans que sigui tard

Veus responsables, entre les quals la nostra, ho havien advertit, una, dues, mil vegades: l'amnistia total és indispensable perquè aquest país pugui recobrar la normalitat democràtica. I altre cop la tragèdia: la calma tensa s'ha trencat, la violència ha tacat de sang els carrers d'Euskadi. "Quan la sang corre pels carrers i mor gent al País Basc no es pot parlar de la mar ni de les flors", diria Rafael Alberti, a Barcelona.

En la seva llarga i tràgica marxa cap a la llibertat, el poble basc ha acumulat malfiances i recels. Tractat amb aferrissament inaudit pel franquisme, ha emmagatzemat rancors i desespers sense límit. I el govern del president Suàrez, que en altres terrenys ha contribuït a temperar tensions, ha fet aquí si fa no fa com el franquisme: tractar Euskadi com un país ocupat.

És una política dolenta aquesta. Dolenta i plena de perills per al procés democràtic. Acostar la metxa a un polvorí és apostar pel desastre. I el govern, que ha heretat el polvorí, ha estat incapaç d'enretirar la metxa. Incomplint les seves prometences de llibertat per als presos, desoint recomanacions i consells encertats, ha pretés alçar un dic amb els guàrdies per contenir a trets l'angoixa permanent d'un poble maltractat, però disposat a donar-ho tot pels seus presos i per retrobar la seva pròpia identitat.

Mala política aquesta, que no pot trobar justificació ni en les actituds aventureres —que n'hi ha hagut i n'hi ha, a Euskadi— ni en el lògic encrespament de la gent, farta de prometences i de greuges. A sang i foc no es construeix un país ni s'assegura la pau i la concòrdia.

Les forces democràtiques basques ho han recordat altre cop i l'eco ha ressonat a tot Espanya: "Presoak kalerà", presos al carrer. Aquest és el crit unànime d'un poble, una exigència inajornable de la reconciliació. "Presoak kalerà", ara, abans que sigui massa tard.

LA FESTA DE SANTS APLEGÀ MÉS DE 5.000 PERSONES

MÍTINGS DEL PSUC A TOT DRAP

Raons d'espai ens impedeixen de recollir la informació sobre tots els mítings del partit celebrats arreu de Catalunya la darrera setmana. Però es tracta d'un autèntic esclat de la presència pública i legal del PSUC. Un esclat d'actes amb característiques comunes: entusiasme desbordant, presència massiva i ordre democràtic.

Sants ha fet honor al seu prestigi de barri lluitador, sensible als esdeveniments polítics, determinat a barrar el pas a Aliança Popular i a totes les formes de neofranquisme. Dissabte, més de cinc mil persones van assistir al míting amb el qual el PSUC va cloure la festa de les cotxeres organitzada pels comunistes de Sants. Durant tota la diada, centenars de dones, nens i gent del barri van desfilar per les cotxeres, decorades amb senyeres catalanes, banderes roges i animades per multitud de taules i per continuats espectacles recreatius i educatius. Al matí, els nanos van fruir de debò amb els titelles i amb mil jocs que els comunistes de Sants havien organitzat, desplegant una gran imaginació. I, de tots, el joc més celebrat fou el de "tiro al Fraga", on els nanos i els no tan nanos feien punteria amb fletxes de mà sobre un ninot que representava l'impopular líder de la impopular Alianza.

A la tarda, mentre que un Land Rover donava voltes pel barri convocant el veïnat a assistir a la trobada, els joves van gaudir d'un recital de Quintín Cabrera i la gent va poder veure en acció un grup de teatre que s'ha format al barri, al voltant de la campanya electoral, sota el rètol de "El PSUC en ruta". A les taules es venia "Treball", xurros, xocolata i vi del Penedès, "Mundo Obrero", encenedors i llumins i tota mena d'objectes marcats amb l'emblema electoral del PSUC. Hom atenia la gent, molta gent, interessada per la proposta electoral dels comunistes, pels problemes del moviment obrer al barri, de l'ensenyament, dels joves, de la dona, etc. Àdhuc es van fer uns trenta afiliats, segons declarà a "Treball" una militant de les que prenien nota dels nous ingressos al PSUC.

Finalment, i abans que comencés a ploure, en Miquel Botella va presentar els oradors d'un míting breu, concís, centrat en el moment polític, en la solidaritat necessària amb el País Basc, en les eleccions "que ens han de dur a la democràcia": Carles Prieto, vicepresident de l'Associació de Veïns, parlà dels problemes, molts poblemes que té el barri; Pepa Bas i Martí tractà de la lluita de la dona pels seus drets; Josep Ferrero, treballador, estimulà els treballadors a fer seva la política dels comunistes i un jove es dirigí a les cinc mil persones presents en nom de la Joventut Comunista de Catalunya. El secretari general del PSUC, Gregori López Raimundo, va cloure l'acte amb una intervenció política que aixecà insistents aplaudiments i provocà mostres de rebuig quan es referí als intents d'Aliança Popular d'impedir un procés democràtic i constituent al nostre país.

En acabar la concentració i després que la majoria dels qui havien escoltat els parlaments cantessin la Internacional i els Segadors, uns quants anarquistes van entrar al recinte darrere d'una bandera basca, volent donar lliçons sobre la solidaritat amb el poble basc. Però van quedar en ridícul en veure que una gran ikurrinya, amb un crespó de dol, havia presidit tota la diada. Potser no havien sentit que molts oradors s'havien referit a la lluita del poble basc per l'amnistia i no s'havien adonat que aquestes referències havien provocat els aplaudiments més encesos. És a dir, que la festa del PSUC havia estat un acte de masses en solidaritat amb Euskadi.

A.C.S.

A **Santa Coloma**, més de mil persones van assistir al primer míting del PSUC. Va intervenir Joan Ramos, membre del Comitè Executiu i, entre d'altres, Pere Soto i Lluís Hernàndez. A **Esparreguera**, els assistents foren uns 600 i l'acte va ser protagonitzat per Agustí Prats, Francesc Baltasar, Xavier Sitjà i J. Cordon.

El darrer cap de setmana s'han celebrat mítings del PSUC a **Argentona** (amb Josep Maria Riera i Agustí Daura), al cinema Niza de **Barcelona** (amb Jordi Borja, Mercè Olivares, Pere Pérez i Carles Prieto), al barri de **Sant Antoni**, també de **Barcelona** (amb Agustí Prats i Carles Prieto), al Centre Cultural de **Gavà** (amb Jordi Solé-Tura), al Poliesportiu de **Premià de Mar** (amb Antoni Gutiérrez Díaz, Maria Dolors Calvet i Agustí Daura), al Centre de Lectura de **Reus** (amb Marçal Tarragó), al camp del Vicentino, de **Sant Vicenç dels Horts** (amb Joan Ramos i Francesc Baltasar), al Casino de **Vallirana** (amb Miquel Núñez i Francesc Baltasar), a l'auditori de Ràdio Tarragona (amb Nolasc Acarín), al Centre Social de **Vilanova de la Roca** (amb Joan Sanjuan i Anna Bosch), a **Parets del Vallès** (amb Rafael Ribó i Anna Bosch), a **Montornès** (amb Carles Gonzàlez i Pere Sanjuan), a Bellvitge, l'Hospitalet (amb Jordi Solé-Tura, Lluís Salvadores i Isabel López).

Al centre de **Cornellà**, i organitzat pels barris de Riera, Centre i Almeda —la zona inundable pel Llobregat— més de mil persones assistiren a un nou míting pre-electoral. Parlaven: l'Agustí Daura, que és fill de Cornellà, el Carles Navales, la Marina Lloret, el Manuel Campo, en Vicenç Domènech, de la Joventut Comunista de Catalunya, l'Ignasi Riera, per acabar amb la intervenció central del candidat Jordi Solé-Tura. Havia obert l'acte José A. Olea, del barri de Riera. Especialment emotives van ser les referències als desbordaments del riu i al lloc que ocupen actualment a les llistes de les diverses formacions de dreta i ultradreta els homes que han permès que Cornellà visqui sota l'amenaça constant d'inundacions. Una altra de les referències més important tenia com a objecte el moviment obrer, els problemes més greus que té plantejats i la importància que tenen les properes eleccions per a tots els treballadors.

A **Sabadell**, més de sis mil persones van assistir dissabte 14 a un míting del PSUC, celebrat al Palau d'Esports. Set oradors de Sabadell, entre els quals Francesc Trives, candidat a diputat, i l'Antoni Gutiérrez Díaz, membre del Comitè Executiu.

A **Artés** es va celebrar la presentació del PSUC. Cercavila, banderes, altaveus. A l'acte assistiren unes tres-centes persones. A **Cardona**, en un míting, n'hi havia quatre-centes. Eufòria, crits, sobretot d'adhesió al País Basc. Van parlar els candidats Miquel Núñez i Francesc Padullés.

Presentació del PSUC a Calella (Foto E. Quintana)

EL 31 DE MAIG

Míting central amb Carrillo

Santiago Carrillo, secretari general del PCE, intervindrà en un gran míting del PSUC que tindrà lloc a Barcelona el 31 de maig, dimarts, al vespre. L'acte, que serà, de fet, el primer gran míting central del PSUC un cop començada formalment la campanya electoral, serà presidit per Gregori López Raimundo.

"FESTA DE TREBALL", A TERRASSA ELS DIES 28 i 29

Els comunistes del Vallès Occidental estan organitzant la seva "Tortuga Ligera" que han batejat amb el nom de "Festa de TREBALL".

Aquesta festa, que porta el nom del nostre setmanari, tindrà lloc al Parc de Vallparadís de Terrassa dissabte, dia 28, i diumenge 29.

Dissabte al vespre hi haurà revetlla popular amb l'orquestra de Rudy Ventura. Diumenge, durant tot el dia, hi haurà festivals infantils, recitals de cançó, sardanes, castellers, música i diversions. A les sis de la tarda, parlaments de Gregori López Raimundo, Francesc Trives i d'altres oradors.

Diversos autors signaran els seus llibres. Hi haurà servei de bar i restaurant.

EL DIT A L'ULL — per Ignasi Riera

Mítings d'assistència gratuïta?

Carta al Director de "Treball":

Senyor Director: espero vulgui acollir en la revista de la seva digna direcció la carta següent:

Un dels espectacles més cars als quals vostè, vós o tu podeu assistir actualment. . . és un míting del PSUC, gratuït, d'entrada lliure. Quan t'acostes al centre d'operacions, ja entre amuntegaments, perquè aquesta gent té la manía, senyor Director, de fer actes multitudinaris, una bella feminista, i que no s'ofenguin, et ven una estampa per acusar el teu masclisme, matxisme, o com se digui; encara no has deixat reposar la mà que ja tens el primer adhesiu referent al vot dels 18 anys. Si dius que no, t'increpen: només els d'Alianza Popular estan contra el vot als 18 anys. Et poses com la grana i pagues. Segueix la primera empresa en lluita: no saps negar-t'hi, però la suor, en comprovar que encara ets a vuit-cents metres del recinte, se't fa cada cop més espessa.

(Sempre hi ha una petita pausa esperançadora: s'ho deuen haver estudiat per impedir que et fugis, que t'allunyis de l'acte gratuït, entrada lliure.)

Solen seguir o bé els d'una guarderia en crisi econòmica o bé els primers venedors de premsa: "Treball", "Mundo Obrero", els clàssics —¿que teniu "Treball" en castellà?" "No, això ho decidirem a la propera reunió", et diuen invariablement—, però també òrgans locals, alternatives municipals, "històries de Juan".

Passat l'escull de la premsa, i amb tres o quatre diaris a sota del braç, ve la tanda dels adhesius: alguns de divertits, els altres de més clàssics, tots sota la fórmula ambigua de "un duro i la voluntat". Quan ja el cap et dóna voltes, i penetres al recinte, finalment, entre cops de colze (o de mamella) et venen clauers, capses de mistos, llibres, condons amb la falç i el martell, pòsters, "yo-yos" psuqueros. . . Quan al darrer parlament de l'acte el presentador et diu: amics, companys, la preparació d'aquest acte ens ha costat tants milers de duros, a la sortida us demanaran la voluntat, ajudeu a finançar l'acte, ¿us estranya, senyor director, que se'ns escapi un renec dels que indignaven tan santament l'Ivon l'Esclop. . . i que el "servei d'ordre" se t'endugui, pensant que ets un provocador?

Ben cordialment, i amb el meu vot assegurat perquè, malgrat tot, els prefereixo als qui regalen encenedors i clauers a la sortida dels actes, àdhuc dels actes de vostès,

(signatura il.legible, amb unes gotetes de sang vermella)

treball

REDACTORS I COL.LABORADORS

Enric Vives (cap de redacció), M. d'Amposta, Antoni B., Andreu Claret, Pere I. Fages, Gabriel Jaraba, Antoni Lucchetti, Miquel Núñez, Ignasi Riera, Joan Samit, Joan Sanjuan, Albert Villa d'Odon. Corresponsals: Magda Ballester (Lleida), Josep Quintanas (Girona), Enric de Gràcia (Tarragona), Toni Serra, Carles Teixidor, E.J. Ricart, Manuel Luís. Confecció: Jaume Ribé. Fotografies: JC—JS.

Director: Joan Busquet

Barrar el pas a la ultradreta

Quan López Rodó afirmava cínicament a Vic, fa uns dies, que "la mort del president de la Cros és una conseqüència immediata de la legalització del comunisme al nostre país", no solament justificava l'assassinat. Apel.lava al bàndol dels assassins a cometre nous crims. Pretenia donar valor moral als sabotejadors de la democràcia, encoratjar els dinatimers de la llibertat. Els qui, des de les pàgines de "El Alcázar", insulten i provoquen l'Exèrcit o els qui pretenen elevar el falangista de Valdemoro, mort en una baralla lamentable, a la categoria de "víctima de la democràcia popular".

L'objectiu és clar: implantar la dialèctica del caos i el desordre. I donar ales a la conspiració per forçar una "solució d'ordre". Si és possible, abans de les eleccions del 15 de juny.

No s'ha de prendre a broma allò que només la miopia o la insensatesa poden considerar exabruptes sense major importància. L'estranya mort del president de la Cros, el metrallament de la llibreria "Alberti" de Madrid, les arengues invitant a la violència i el menyspreu d'allò que poden decidir les urnes han de ser considerats seriosament. Tan seriosament com el poble basc enterra els seus morts, víctimes del foc disparat pels qui, segons tots els indicis, havien rebut l'ordre de matar.

Ningú, amb un mínim sentit de la realitat, no pot ignorar els perills de desestabilització davant dels quals ens trobem. I menys que ningú el govern, que ha de procedir amb energia i fermesa contra els assassins i els instigadors del crim i no ha de permetre més que les situacions s'enverinin. L'expressió més evident d'aquests perills és la dramàtica situació del País Basc que el govern ha d'afrontar amb responsabilitat procedint d'una vegada, sense dilacions suïcides, a treure tots els presos al carrer. Però aquests perills no s'expressen només en fets violents o en violents discursos, sinó també en els intents d'utilitzar les justes reivindicacions dels treballadors de certs serveis públics per crear una situació de caos. A Correus, al Metro de Madrid i altres sectors del transport, a l'aviació civil, els treballadors exigeixen resposta a llurs demandes i el govern, que actua en aquest cas com a patró en tant de gestor dels interessos de l'Estat, no els pot desoir si no vol contribuir, ell mateix, a la política de desestabilització de la dreta més obtusa i reaccionària. A les seves mans està frenar aquests intents.

En les mans del govern i també en les dels treballadors, que són els més interessats que hi hagi eleccions i que aquestes eleccions puguin canviar la correlació de forces de manera que llurs interessos trobin camins d'expressió més favorables.

Barrar el pas a les maniobres desestabilitzadores és, doncs, responsabilitat de tothom. També de l'oposició democràtica. Podria esdevenir tràgic per a aquest país que les maniobres electorals del govern fessin oblidar a alguns on es troba l'enemic principal.

JOAN BUSQUET

La candidatura al Senat a Catalunya

Un esforç unitari per la democràcia i l'Estatut

La presentació a la premsa, el divendres 13 de maig, dels dotze candidats per a l'Entesa dels Catalans, és l'expressió pública de la voluntat unitària al servei de Catalunya que anima els comunistes catalans juntament amb els socialistes i altres democràtes.

L'intent de formar una candidatura unitària amb caràcter plebiscitari per el Senat que, amb el suport de totes les forces polítiques democràtiques, barrés el pas als intents neofranquistes de tota mena a Catalunya, s'inicia, en el PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA, simultàniament amb la decisió de fer de les eleccions convocades pel Govern Suàrez, una mobilització de masses per la llibertat, l'amnistia i l'Estatut d'autonomia.

Conjuntament amb el PARTIT SOCIALISTA i la FEDERACIÓ SOCIALISTA DEL PSOE, primer, i amb CONVERGÈNCIA DEMOCRÀTICA DE CATALUNYA, el PSUC inicià gestions per configurar una candidatura unitària sota el comú denominador de DEMOCRÀCIA I ESTATUT.

En els curs de les negociacions, els representants d'Unió Democràtica de Catalunya expressaren una línia d'exigències constants, davant la qual els comunistes i les altres forces cediren en favor de l'entesa. En el cas del PSUC, fins i tot renunciant a la presència de candidats del nostre Partit.

Tot fou endebades. A la fi, acceptades totes les condicions d'Unió Democràtica de Catalunya, aquesta organització confessà obertament que no estava en favor de la candidatura unitària, decisió que és impossible d'explicar en raó dels interessos de Catalunya. Amb Unió Democràtica abandonaren l'empresa Centre Català, primer, i, adduint que la sortida d'Unió Democràtica canviava tots els pressupòsits, abandonaren també la candidatura d'Entesa, Convergència Democràtica i Esquerra Democràtica, que més tard, i trencant el Front d'Esquerres, s'integraren, amb part de l'Ex-Reagrupament i Front Nacional, a la candidatura parcial oferta per Unió Democràtica de Catalunya i Centre Català.

EL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA, amb el PARTIT SOCIALISTA, amb la FEDERACIÓ SOCIALISTA DE CATALUNYA adherida al PSOE, amb ESQUERRA REPUBLICANA i ESTAT CATALÀ, conjuntament amb personalitats inqüestionables de la lluita nacional i democràtica de Catalunya, no parà en la pertinàcia d'oferir al nostre poble la possibilitat d'expressar la seva voluntat autonòmica i democràtica fins a aconseguir-ho.

Els resultats estan en aquest mateix número de "Treball", que ofereix la llista completa de la candidatura per a cada circumscripció, i que, donades les característiques de les eleccions al Senat, demana un gran esforç d'explicació al poble en general. Al mateix temps, tots els partits i els candidats seguim oberts a la possibilitat de rebre de nou en el si de l'Entesa les organitzacions que l'abandonaren. La disposició a la renúncia i a l'esperit de servei als interessos de Catalunya haurien de fer fàcil aquesta decisió.

ANTONI GUTIÉRREZ DÍAZ

Els candidats a senadors per a l'Entesa dels Catalans en un moment de l'acte de presentació a la premsa

Un partit del poble, només que això

La gentada que va acudir a la festa del PSUC a Gavà i, l'endemà, al míting a Barcelona, és una mostra esplèndida, que segurament haurà sorprès alguns, de l'audiència popular del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Molta gent i més encara que això: molta gent plena d'entusiasme, molta gent que participava, que va fer la festa i que va fer el míting, aquest gran míting en el qual els oradors eren una part del gran protagonista que farcia el Palau d'Esports de Barcelona i que s'estenia atapeidament fora, al carrer. El gran protagonista que rebia, però que també donava.

En aquests dos grans actes —l'un darrere de l'altre, no cal pas oblidar això— s'ha vist que el PSU de Catalunya és un partit que està en el poble, un partit que una bona part del poble estima, en el qual molta gent del nostre poble confia i creu. Molts homes, moltes dones, joves, no tan joves, menys joves i no gens joves, que això també ho van palesar la festa de Gavà i el míting de Barcelona.

Les cent mil o cent vint mil persones a Gavà i les seixanta-tres mil o més al míting fan pensar. Què vol dir això? Vol dir que el PSU de Catalunya és en el camí del partit de masses del qual tant s'ha parlat. Que el PSUC esdevindrà, que està esdevenint un gran partit de masses. Perquè un partit de masses és això, és un partit que té arrels en el poble, en la gent, un partit que troba fàcilment ressò, suport i simpatia en la gent del poble. I no pas per casualitat, ni per miracle, és clar. Perquè s'ha esforçat en treballar pensant en la gent del poble, en els interessos del poble. Perquè ha defensat aquests interessos sense escatimar sacrificis ni voluntat, i sense demagògies.

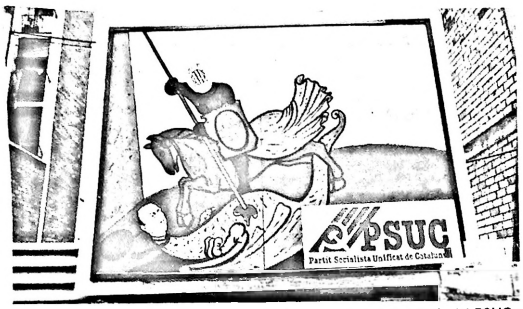

Diumenge passat al matí sortiren els primers plafons publicitaris del PSUC, després de quaranta anys de "pintades", òbviament gratuïtes però òbviament il.legals. Com que el PSUC no té el capital d'altres organitzacions "convivents" o "aliades", ni els seus líders són banquers, el nombre de publivies es pot comptar amb els dits d'una sola mà. Ara bé, els militants no, que no es poden comptar amb els dits. I el seu arrelament en les classes populars i en els intel.lectuals i artistes més avançats difícilment es pot comparar. Guinovart, Esther Boix i Guillén varen pintar aquests plafons. Viladecans ho va fer posteriorment. Al seu voltant, s'aplegaren militants, amics i simpatitzants. Contra la publicitat dirigida i el marketing, el PSUC posa quatre taques artístiques per guarnir quatre petits punts de Barcelona. Les pintades a les parets en guarneixen d'altres. I això només és el principi de la tornada de l'art al carrer, de l'art que surt dels cenacles i que ha arribat al poble. *(Foto Toni Baños)*

Una entrevista censurada?

GREGORI A TVE

Gregori López Raimundo intervingué dijous, 12, a la televisió, per primera vegada. El secretari general del PSUC va dir:

"El PSUC és, per fi, legal.

"Per a Catalunya i per a tot Espanya, aquest és un esdeveniment important. El PSUC és el partit dels comunistes catalans. Un partit marxista revolucionari, alhora que un partit nacional català. La seva legalització suposa, per tant, que la guerra civil i les seves seqüeles estan sent superades, ja que la guerra civil es va promoure –segons els seus organitzadors– "per acabar amb el comunisme i el separatisme".

"Des de la seva fundació fa quaranta anys, el PSUC està lliurat a la lluita en defensa dels drets dels treballadors, de la democràcia i de l'autonomia de Catalunya, que constitueixen en realitat allò que els revoltats de 1936 denominaren "comunisme" i "separatisme".

"La legalització del PSUC representa que, després de trenta-vuit anys de clandestinitat, els comunistes catalans podrem defensar obertament els interessos dels obrers, dels pagesos, dels empleats i funcionaris, dels professionals i intel.lectuals, dels petits i mitjans empresaris, de les dones i els joves, dels pensionistes, de tothom i, alhora, les justes aspiracions del poble català a l'autogovern i a l'exercici de la seva sobirania.

"Tot això ho volem fer civilment, respectant el joc democràtic, contribuint amb totes les nostres forces a impedir que en el futur es tornin a produir guerres civils, respressions o clandestinitats; és a dir, respectant la decisió de la majoria de la població expressada en eleccions lliures.

"El PSUC és, en conseqüència, una garantia d'ordre democràtic i d'un futur millor per a Catalunya i per a tot Espanya."

PERÒ DESPRÉS, CENSURA

Dissabte, dia 14, TVE va transmetre un reportatge sobre Catalunya i Balears en el qual nombroses personalitats catalanes contesten les preguntes que els fan els periodistes. Entre els entrevistats figuren Alfons Carles Comín i Gregori López Raimundo, la qual cosa suposa un canvi positiu en el comportament de TVE.

No ens sembla tan positiu, tanmateix, que la resposta que va donar el secretari general del PSUC, en el temps que li varen marcar els entrevistadors, hagi estat mutilada dràsticament.

Gregori López Raimundo, després de confirmar que els immigrants s'integren poc a poc en el poble de Catalunya, com es va poder veure i escoltar a la TVE, havia afegit això: "Si això és així quan no hi ha escola catalana ni ensenyament preceptiu del català a les escoles, ni televisió, ràdio i premsa lliures –la qual cosa dificulta als immigrants aprendre la llengua autòctona–, hem de preveure que el ritme de la integració s'accelerarà quan hi hagi llibertat a tot Espanya i Catalunya recuperi la seva autonomia. No s'ha de témer, però, que l'autonomia vagi a introduir cap forma de discriminació o d'opressió sobre els immigrants o a constituir cap perill per a la unitat a escala espanyola. La totalitat dels partits polítics catalans i la immensa majoria dels homes i dones nascuts a Catalunya consideren catalans tots els qui viuen i treballen aquí, i veuen l'autonomia de Catalunya com un dret i com un factor de democratització i d'unitat del conjunt dels pobles d'Espanya. Jo diria que la integració progressiva i voluntària dels immigrants en el poble català és tan beneficiosa per a la unitat espanyola com per a Catalunya mateixa. El que ens ha de preocupar i cal que tots ens proposem, en aquest terreny, és liquidar les causes originàries de l'emigració, és a dir, la manca de llocs de treball i el retard que hi ha a les regions i comarques subdesenvolupades, que empeny els joves a marxar a les zones desenvolupades del país i a l'estranger."

AMB EL SUPORT DE PSUC, PSC-PSOE, ERC I ESTAT CATALÀ

Els candidats de l'Entesa

Josep Benet i Morell:

Advocat i historiador. Nat l'any 1920 a Cervera. Durant la guerra lluita a l'exèrcit republicà. Després de la desfeta és el fundador del Front Universitari de Catalunya, el primer moviment estudiantil clandestí del nostre país. A partir d'aquest moment la seva lluita per la conquesta de les llibertats polítiques i nacionals ha estat constant. Ha estat detingut nombroses vegades i durant molts anys li fou denegat el passaport. És un dels membres fundadors de l'Assemblea de Catalunya. És un dels independents més prestigiosos de Catalunya.

Francisco Candel Tortajada:

Escriptor. Nat l'any 1925 a Casas Altas (València). Immigrat a Catalunya, sempre ha viscut als barris del sud de Barcelona com ara Can Tunis o la Zona Franca. El seu treball com a escriptor ha estat posat

sempre al servei de les classes populars, dels immigrats, dels treballadors. Francisco Candel ha contribuït a transformar el denigrat mot de "xarnego" en l'integrador de "els altres catalans".

Alexandre Cirici i Pellicer:

Professor de Sociologia de l'Art a la Universitat. Nat l'any 1914 a Barcelona. Fundador l'any 1931 de la Federació Nacional d'Estudiants. Lluitador incansable durant la guerra, s'exilià a França i va col.laborar allà amb la resistència antifeixista.

Membre fundador de l'Assemblea de Catalunya com a independent. Fundador també del Grup d'Independents pel Socialisme, milita des de l'any passat al Partit Socialista de Catalunya i és membre del seu Secretariat General.

Pere Portabella i Ràfols:

Cineasta. Nat a Figueres l'any 1927. Realitzador de nombrosos films com "Nocturn 29", "Umbracle", "Presos Polítics"... Participà en la formació dels organismes unitaris Taula Rodona i Assemblea Permanent d'Intel.lectuals i, d'ençà de la seva primera sessió, forma part

del secretariat de l'Assemblea de Catalunya. El 23 d'abril, diada de Sant Jordi, va llegir el text emanat de l'Assemblea a la mateixa Plaça de Sant Jaume de Barcelona, en la gran concentració convocada i realitzada per demanar l'Estatut.

Jaume Sobrequés i Callicó:

Historiador. Nat l'any 1943 a Girona. Home dedicat a l'estudi i la difusió de la història de Catalunya, ha jugat un paper en les lluites anti-

franquistes dels darrers anys. Pertany a l'Assemblea de Catalunya com a independent.

Salvador Sunyer i Aimerich:

Auxiliar de farmàcia. Nat a Salt l'any 1924. Fill de treballadors, ha estat molt lligat als moviments de redreçament col.lectiu de Catalunya, en els quals ha destacat especialment, com a independent. Home

molt dedicat a la recuperació de la nostra cultura i llengua, participa a gran nombre d'entitats gironines dedicades a aquest fet. És notable la seva participació en els organismes unitaris.

Rossend Audet i Puncernau:

Metge. Va néixer l'any 1923 a Ponts. Durant els anys d'universitari s'integrà als nuclis d'oposició democràtica. Ha participat a l'Assemblea de Catalunya com a no alineat, passant posteriorment a integrar-se a l'Esquerra Republicana de Catalunya, partit al qual pertany actualment.

Felip Solé i Sabarís:

Metge. Nat l'any 1915 a Lleida. Va participar en la fundació de les edicions Ruedo Ibérico. La seva activitat cívica, cultural i política ha estat presidida sempre per la lluita per Catalunya. Membre, primer, de la Taula Rodona, després, de l'Assemblea de Catalunya a la qual va pertànyer com a independent fins a la seva incorporació en el Partit Socialista de Catalunya, en el qual milita.

Josep Ball i Armengol:

Enginyer. Nat a Lleida l'any 1920. És president del Col.legi Oficial d'Enginyers de Lleida. Participa en el Secretariat del Congrés de Cultura Catalana al Segrià. Es un gran coneixedor i expert en qüestions de dret català.

Josep Anton Baixeras i Sastre:

Advocat. Nat l'any 1927 a Tarragona. La seva activitat cívica s'ha centrat especialment en el terreny cultural. Fundador de l'Assemblea de Catalunya, a la qual pertany com a independent. És promotor de la llibreria "La Rambla", de Tarragona, un dels principals centres de vida cultural tarragonina.

Carles Martí i Massaguer:

Advocat. Nat l'any 1907 a Castellbell. Visqué la guerra a Reus. Amb el triomf del franquisme, marxà a l'exili, i hi va romandre fins l'any 1942. Torna a Reus i s'incorpora a la lluita clandestina, essent detingut aquell mateix any i internat en un camp de concentració. La seva militància ha estat, des de 1931, a l'Esquerra Republicana de Catalunya i, d'ençà de la seva constitució l'any passat, forma part del Partit Socialista de Catalunya.

Josep Subirats i Pinyana:

Economista. Nat a Tortosa l'any 1920. Als catorze anys ingressà a l'Esquerra Republicana de Catalunya. Incorporat a l'Exèrcit Republicà, va caure presoner i als dinou anys fou condemnat a reclusió

perpètua. Passà nou anys entre camps de concentració. L'any 1947 fou novament empresonat. Tota la seva vida ha lluitat per les llibertats polítiques i nacionals del nostre poble.

AMB L'ESPERIT DE L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA

Una candidatura autènticament popular

Com se sap, Josep Benet és candidat a senador, juntament amb Paco Candel i Alexandre Cirici, per les llistes de l'Entesa dels Catalans a Barcelona. Aquestes llistes, endemés de nombrosos i reconeguts independents, les abonen l'Esquerra Republicana, Estat Català, Federació Socialista de Catalunya (adherida al PSOE), i el Partit Socialista Unificat de Catalunya.

—Quins són, sintèticament, els objectius bàsics de l'Entesa?

—L'esperit de la nostra candidatura és el mateix que ha animat des de fa anys els organismes unitaris de Catalunya, especialment l'Assemblea de Catalunya. El programa de l'Assemblea és el programa de l'Entesa, i està expressat en el document de presentació, que serà ampliat en el manifest que s'adreçarà al poble de Catalunya. Concretant, els principis bàsics són la trilogia Llibertat, Amnistia i Estatut d'Autonomia.

—És evident que la candidatura anomenada Democràcia i Catalunya, també amb el suport de partits democràtics, està d'acord amb aquests principis bàsics. Per què no ha estat possible la unitat amb ells?

—Són els mateixos principis, és la mateixa música, però jo diria que cadascú la interpreta de manera diferent. La nostra candidatura, pels partits que li donen suport, és autènticament popular. Això ens distingeix. De totes maneres, per la nostra part s'han fet tots els esforços per assolir la unitat, i fins i tot alguns dels partits estaven disposats a no tenir representants propis. Però els esforços van ser en va. La Unió Democràtica de Catalunya (UDC) va manifestar que es retirava de la coalició unitària, argumentant que anar al costat de certes forces populars i obreres la podia perjudicar a les eleccions. Lamento dir que el comportament d'UDC és molt poc responsable. Malgrat tot, nosaltres estem disposats encara a anar a la unitat, perquè sabem que la nostra candidatura no és prou unitària. Per això hem expressat el compromís de retirar els candidats necessaris per arribar a la unitat, i els hem ofert l'inici de negociacions.

—Quina disposició unitària existeix per part de la candidatura Catalunya i Democràcia?

—Fins ara, els elements que tenim són negatius. UDC ha confirmat que es manté en la seva actitud. No obstant no hem perdut les esperances.

—I quines conseqüències polítiques pot provocar la desunió de les forces democràtiques catalanes, de cara al futur?

—Hi ha una qüestió molt important. Amb una candidatura unitària s'hauria pogut aconseguir una victòria electoral immensament majoritària a Catalunya. Probablement més del 75 per cent dels vots. Això hauria pesat molt a Madrid.

L'ACTITUD NETA DEL PSUC

—La presència dels comunistes ha estat l'excusa per no aconseguir la unitat de les forces democràtiques. Això, ¿ha provocat algun tipus de reticències contra el PSUC?

—No, perquè tots els qui hem participat a les negociacions hem pogut comprovar l'actitud neta i responsable del PSUC. No es podien demanar més sacrificis al PSUC. Com se sap, el PSUC, per arribar a la unitat, renunciava a la presència de militants seus a la candidatura. Tots els qui donen suport a l'Entesa han reconegut el comportament exemplar del PSUC.

—Hi ha una cosa que no és clara. Quan la UDC es va negar a formar la candidatura unitària, la Convergència Democràtica i altres partits també ho feren. A què creus que és deguda la posició d'aquests partits?

—No et puc contestar massa exactament, perquè jo no vaig participar a les negociacions preparatòries, ja que només hi van ser els partits, i jo sóc independent. Les causes polítiques són difícils d'explicar perquè tant la UDC com els altres partits han participat sempre en els organismes unitaris amb els comunistes, contra el franquisme. Si tenim en compte que encara no tenim un règim democràtic, sinó que l'hem de conquerir, no hi ha cap raó per haver-se retirat ara. Se'm fa difícil d'entendre-ho.

L'ENTESA NO ÉS UN FRONT POPULAR

—A l'Entesa dels Catalans li donen suport pràcticament els mateixos partits que l'any 36 ho feien al Front Popular. Això, ¿no li pot donar un caràcter massa socialitzant, per damunt del vostre esperit unitari?

—No ho crec gens. Si bé és cert que hi ha aquests partits, a la candidatura també hi ha independents polèticament, que són representatius d'altres tendències molt més àmplies, lligats al món de la cultura i dels organismes d'oposició al franquisme. Es pot dir que polèticament representen el centre.

—Deixem els problemes interns i parlem de l'Entesa. Abans que res explica'ns l'origen d'aquest nom.

—Aquí hi ha un problema tècnic. El nom prové de la crida que en Joan Reventós va fer ja fa temps de cara a la candidatura unitària. Amb aquest nom volem continuar fidels a aquella proposta, que era unitària.

—I la vostra campanya, com l'esteu preparant?

—De moment s'ha constituït una Comissió Electoral. Però com que comencem només un mes abans de les votacions, demanem un gran sacrifici a tots els col.laboradors. A la Comissió participen independents que s'han ofert i, naturalment, militants dels partits que ens donen suport. Haurem de fer un gran esforç i demanar, també, la col.laboració de totes les persones que volen que aquesta candidatura triomfi. En el camp de la propaganda et puc avançar que la nostra idea es centra en dos o tres actes massius per cada circumscripció electoral, i assistir a molts dels mítings que organitzin els partits que ens presten suport. No podem trepitjar als partits els seus actes, però sí que ens hem de posar d'acord perquè hi puguem fer acte de presència, deixant molt clar que l'acte és del partit organitzador.

—I qui finançarà la campanya?

—Nosaltres esperem que s'autofinançarà, com fan els partits. Evidentment, hem començat per demanar crèdits.

—A quins bancs?

—No t'ho puc dir, perquè encara no sabem si ens els concediran. Com que esperem guanyar àmpliament, confiem tornar-los amb la subvenció que l'Estat dóna a cada candidat elegit. El cas greu és que, si no aconseguim ser elegits, per a nosaltres representa una autèntica catàstrofe econòmica. Els nostres mitjans no es poden comparar amb els dels altres partits de dreta i centre. Però en canvi tenim un tresor inestimable, que és l'aportació que ens faran, amb la seva activitat, els militants dels partits populars que ens donen suport.

"Estem convençuts que guanyarem"

"Tenim un tresor inestimable: els militants dels partits populars que ens donen suport"

LA IMPORTANCIA DEL SENAT

—¿Creus que els ciutadans que no estan ficats en política, que són la majoria, sabran diferenciar entre eleccions al Congrés i al Senat?

—En aquests moments s'imposa una gran tasca d'explicació política al nostre poble, tant als mítings com als periòdics. Si es fa, encara hi ha temps perquè totom entengui clarament els mecanismes electorals i el significat dels termes polítics Senat i Congrés.

—Què et sembla si comencem des de "Treball" aquesta tasca, i ens expliques quines seran les funcions del Senat, segons la llei?

—El Senat que es va crear per la Llei de Reforma aprovada al darrer referèndum no és com els dels altres països. Normalment, la seva tasca és la revisió de les lleis aprovades pel Parlament o Congrés de Diputats. El Senat espanyol tindrà aquesta missió, i a més a més, en determinats casos, un poder de colegislació amb el Congrés, reunits Senat i Congrés en un sol cos. Per això és un organisme que tindrà una gran importància per decidir el futur polític.

XIRINACS, CARBONELL I SEMIR

—Com ja se sap, en Lluís Maria Xirinacs es presenta sol al Congrés. ¿Com és que no s'ha afegit a l'Entesa dels Catalans, sobretot tenint en compte l'estreta col.laboració que heu tingut a l'Assemblea de Catalunya?

—Em consta que en Xirinacs, del qual sóc vell amic i no puc oblidar que vaig ser el seu defensor com a advocat, va tenir un gran disgust en no constituir-se la candidatura unitària que tots esperàvem. La seva reacció, molt comprensible, ha estat la de presentar-se ell com a candidat, amb la il.lusió que la seva candidatura simbolitzés la unitat dels catalans. Però, dissortadament, de fet la seva candidatura s'ha vingut a sumar a les altres i ha augmentat més la divisió. Jo crec que en Xirinacs, en comprovar que el seu gest no aconsegueix l'objectiu unitari que es proposava, retirarà la seva candidatura. D'altra banda, ell mateix ha dit que si no es complien les condicions que ell indicava pensava retirar-se.

—I el cas d'en Jordi Carbonell?

—Va haver-hi converses per integrar-se, com també n'hi hagueren amb l'Agustí de Semir. Però finalment, l'un i l'altre, per raons molt respectables, van creure que servien millor el nostre país i les classes populars no anant al Senat i mantenint-se com a independents.

POSSIBILITATS DE GUANYAR

—Sent realistes, ¿penseu que podeu guanyar?

—Creiem, molt seriosament, que per les dades que tenim, la nostra candidatura és la que té més possibilitats de guanyar. Millor dit, estem convençuts que guanyarem. Es evident que a algunes "províncies" en tenim més que a altres, de possibilitats. A Barcelona més que a Lleida, per exemple, pel major pes que hi tenen les classes populars. Ara bé, el resultat dependrà en definitiva de l'entusiasme que posin a la campanya electoral els militants dels partits populars que donen suport a la nostra candidatura. Si aquest esforç és real, resoldrem tant el problema econòmic com la curta durada de la campanya electoral, que són les nostres principals dificultats.

A. VILLA D'ODON
FOTOS: LI. MONTAGUT

"Tots els qui donen suport a l'Entesa han reconegut el comportament exemplar del PSUC"

ELECCIONS I CRISI ECONÒMICA (I)

Una política que no pot reeixir de cap manera

Hi ha una clara consciència entre la gent del fet que la crisi econòmica és greu, i que encara en tenim per estona. La passivitat interessada del govern per resoldre els problemes que el país té plantejats pot portar-nos cap a un carreró d'on la sortida sigui molt difícil. Només el vot als partits democràtics, entre ells el PSUC, pot assegurar una correlació de forces que faci possible, amb l'estabilització de la democràcia, una política econòmica coherent amb els interessos de la classe treballadora i de la majoria de la població. Els constants augments de preus —ara s'anuncia una nova puja del café, dels taxis, mentre la roba, els aliments i molts altres articles i serveis estan pujant cada dia—, els tancaments d'empreses —Fontanals, Durax, Numax, etc—, posen damunt la taula la necessitat de trobar una sortida urgent i eficaç a la crisi econòmica.

UNA CRISI PROFUNDA...

La crisi econòmica a Catalunya i Espanya —les arrels de la qual es troben no solament en els desajustaments del capitalisme monopolista d'estat, sinó també en les limitacions estructurals de l'economia catalana i espanyola, en els canvis que hi ha hagut en el model de relacions internacionals i en la crisi general de l'estat franquista— ha adquirit la següent forma:

1. Disminució dels ritmes de producció, amb disminució de la producció mateixa en alguns casos.

2. Augment de l'atur en els diferents sectors de la producció. Agreujament d'aquesta circumstància per la tornada de treballadors immigrats. L'atur és ja de l'ordre del 8 per cent de la població activa, i Catalunya té el 21 per cent dels parats de tot l'estat.

3. Caiguda de la inversió productiva en les diferents branques de l'economia i subutilització de la capacitat productiva de les empreses.

4. Inflació general de l'economia amb un fort augment de les disponibilitats líquides i de l'índex del cost de la vida, que en xifres és tres vegades superior a la mitjana dels tres darrers anys, i més encara en aquests darrers mesos, arribant a ser el 25 per cent d'augment anual, com a mínim.

5. Dèficit accentuat de la balança de pagaments (actualment les reserves han baixat a 4500 milions de dòlars). Dèficit de la balança comercial, tant pel petroli com per d'altres factors, com el dèficit de productes agraris per exemple. S'ha arribat a una situació greu d'endeutament exterior, que és de l'ordre del 12 per cent del Producte Nacional Brut (això suposa 12000 milions de dòlars).

6. Augment dels beneficis de la gran banca i dels monopolis per sobre dels ritmes de la inflació.

7. Evasió creixent dels capitals.

...EN EL MARC D'UNA ECONOMIA MALALTISSA

Tot aquest procés es dóna en el marc d'una economia malaltissa, al qual caldria afegir altres factors que agreugen l'impacte de la crisi. En primer terme, un cert clima d'insatisfacció —fins i tot entre els ambients empresarials— motivada per la manca d'una política econòmica clara i, especialment, per la manca d'uns objectius a mig i llarg termini. En segon terme, el país es troba en una situació política plena d'incertituds i sense haver resolt un conjunt de problemes de gran importància, dels quals depèn la decisió d'invertir. Cal assenyalar la qüestió del Mercat Comú.

Davant aquesta realitat, la política econòmica dels diferents governs —del franquisme o de la monarquia— no ha trobat la manera de sortir de la crisi. Tot al contrari, ha pretès —en alguns casos amb més èmfasi que en altres— carregar els seus efectes sobre les esquenes dels treballadors i dels assalariats en general, i sobre les petites empreses, provocant de fet una reestructuració de l'aparell productiu que afavorís els grans grups financers i monopolistes, en molts casos amb vincles estrangers.

UNA POLÍTICA ECONÒMICA QUE NO POT REEIXIR

Aquesta pretesa política d'austeritat, però, no pot reeixir. Primer, per la impossibilitat política d'aconseguir un consens entre les diferents classes socials de cara a tirar endavant un projecte d'austeritat en un moment en què ja és impossible d'imposar-lo per la força. Segon, perquè en el nivell de desenvolupament de l'economia espanyola, donades les seves limitacions estructurals, s'ha mostrat fals el raonament que una depressió del consum afavoria simultàniament un increment de l'exportació (via detracció de recursos del mercat intern) i un creixement de la inversió (via increment dels marges de beneficis). I això perquè la depressió del mercat internacional i el baix nivell tecnològic de les empreses no afavoreixen les exportacions. I perquè, en les circumstàncies econòmiques i polítiques actuals, s'ha mostrat igualment fals el raonament que una disminució en el consum provocava una alça de la inversió productiva; provoca, en canvi, per altres canals, una fugida del capital cap a la inversió especulativa, la fuga de capitals, etc. (L'estalvi, en no fer-se inversió productiva, dóna lloc a aquests tipus de sortides que contribueixen a agreujar la crisi.)

La present crisi revela que el sistema capitalista "administrat" actual és incapaç de proveir ocupació estable i mitjans per a una vida estable i digna a la classe treballadora. La solució no pot estar simplement en desintervenir l'economia i reinstaurar formalment el liberalisme econòmic, com proposa el govern Suàrez, sinó que aquesta intervenció es modifiqui i que en alguns casos es faci més intensa, es tregui de mans de l'oligarquia i sigui controlada democràticament. D'alguna manera, això vol dir que una sortida de la crisi ha de suposar intervencions que, en afectar el marc político-econòmic, ens apropin cap a una situació de democràcia econòmica i social.

Evidentment, una intervenció efectiva sobre el conjunt de causes i circumstàncies de la crisi només podrà ser iniciada, amb probabilitat d'èxit, per un govern constituent que compti amb el suport popular. Però l'actuació que caldria fer no passa per la que vénen apuntant sectors pròxims a l'Alianza Popular i a la gran banca, des de començament d'any. No pot ser una estabilització més radical. Això seria repetir (i agreujada) la nefasta política Villar Mir i insistiria en els errors del que s'ha fet fins ara.

(En propers articles comentarem per què un pla d'estabilització ensorraria el país; quina és l'alternativa de programa econòmic que proposa el PSUC per sortir de la crisi i, finalment, el pla d'actuació urgent que la Generalitat restablerta hauria d'emprendre en el terreny econòmic)

ANTONI LUCCHETTI

La campanya electoral també a les empreses

El vot dels treballadors a les properes eleccions és fonamental. I l'esforç per promoure'l mai no serà prou. El porta per porta que s'està fent permet arribar a totes les cases, a totes les famílies, i és una tasca, ara, en primer pla per als comunistes. Però, conjuntament amb el porta per porta, hi ha una qüestió clau: la campanya electoral a les empreses.

LES PRIMERES EXPERIÈNCIES

Ja hi ha experiències interessants en alguns llocs, encara que insuficients. A algunes empreses, s'ha negociat la possibilitat de fer presentacions públiques del PSUC a l'interior —Pegaso, Hispano Suïssa, a la qual va assistir Gregori López Raimundo—, emmarcant l'acte dins de la campanya electoral. En altres casos, s'han instal.lat a l'entrada i la sortida dels locals parades de venda de materials del PSUC, mentre que, amb un megàfon o amb un cotxe amb altaveus, es feia un breu míting als treballadors.

A una empresa important del ram de la confecció, els militants del partit —dones, en general joves— s'han comprat una pissarra, i cada matí, a l'hora d'esmorzar, es dediquen a donar explicacions didàctiques sobre un tema que preocupa molt els treballadors: com es fa això de les eleccions. La iniciativa, que està tenint molt d'èxit, consisteix en explicar, primer, per què cal anar a votar i per què l'abstenció, aquesta vegada, afavoreix la dreta; segon, què és el Congrés i què el Senat, quines són les forces polítiques que es presenten a les eleccions i què signifiquen; tercer, com s'ha de votar, com identificar els candidats d'un partit i els d'un altre, què són les paperetes de vot, etc; quart, quins són els partits democràtics de l'esquerra als quals la classe obrera ha de donar el seu vot si vol que el nou Parlament defensi els seus interessos, i per què s'ha de barrar el pas a les forces de la dreta que pretenen imposar, més o menys descaradament, el continuisme, i cinquè, per què cal votar, d'entre tots els partits de l'esquerra, al PSUC, com el partit nacional català més conseqüentment defensor dels interessos dels treballadors, com el partit de la classe obrera.

A la Telefònica, l'organització del PSUC està recollint signatures de treballadors recomanant el vot al PSUC. Centenars de treballadors estan prestant suport en aquest moment a les candidatures comunistes, i aconsegueixen un ampli ressò dins de l'empresa entre els altres treballadors.

Hi ha d'altres experiències en marxa, com és ara la preparació d'actes dirigits a les dones dels treballadors, i la celebració de mítings a les portes dels centres de treball. Això sense comptar la venda de "Treball" i "Mundo Obrero" i la de bons per recollir diners.

"Aquestes experiències, insuficients encara, ens diu el nostre company de redacció Antoni Lucchetti, membre del Comitè de Barcelona del PSUC, *han d'estimular tot el partit. Els equips porta per porta, els recaptadors de fons electorals són una arma decisiva per a un partit que no disposa dels milions de pessetes d'altres formacions electorals. Nosaltres disposem de la força i l'entusiasme militant de milers de comunistes. I hem d'aprofitar aquesta força i aquest entusiasme, portant la nostra veu, les nostres propostes a tots els treballadors. Cal que tot el partit, del primer a l'últim militant, centri els seus esforços en la campanya electoral, amb l'objectiu de guanyar el major nombre possible de vots."*

UNA EXPERIÈNCIA CARREGADA DE LLIÇONS

El porta a porta

Ara, a la comarca del Baix Llobregat, fan el porta a porta els testimonis de Jehovà, els venedors d'enciclopèdies i els comunistes. Un porta a porta carregat de lliçons, que caldrà sistematitzar i aprofundir quan la campanya electoral acabi.

Al porta a porta, si vas a regalar un clavell i una "història de Juan" (història-còmic, on a través d'un personatge molt conegut expliques una part de la política del Partit, i que ha tirat endavant amb èxit notable la comissió electoral de Cornellà) et pot passar... que ni t'arribin a obrir la porta del tot, que et mirin de reüll, amb molta desconfiança, que la forma de tancar la porta sigui tan brusca... que t'escapcin el clavell i tot. No és el més corrent. Sí que ho és, en canvi, que la dona et digui: "si es de política, mi marido"; o que et reconeguin: "pero tú no eres el que en el sindicato...", i tot seguit s'estableix un corrent d'amistat en el qual l'únic perill és acceptar el vaset de vi a cada porta, perquè aleshores el "porta a porta" pot deixar pitofis els millors bevedors del PSUC.

El porta a porta té conseqüències posteriors: fins i tot qui t'ha rebut amb desconfiança, amb fredor glacial, si et reconeix posteriorment, al mercat, a la parada d'autobús o a missa de dotze, et sol fer una pregunta comentari a la situació: "¿què? ¿ganaremos?", o "la cosa no va, fa por, fa por, tot això", font inexhaurible per encetar una veritable explicació política.

Creiem que cap al final de la campanya... al "porta a porta", com en el boca a boca de la respiració artificial, el que interessa és crear corrents de confiança mútua entre els electors i els rostres visibles de les taules electorals. Que el porta a porta ha de tranquil.litzar ("sí, senyora, sí: a la mà dreta, vostè porta aquesta candidatura, aquest sobre, i a l'esquerra aquest altre..., no s'atabali, no hi fa res que no sàpiga llegir sense ulleres"). Actualment, el pànic davant les eleccions és un pànic tècnic: tothom s'imagina que això de votar és una cerimònia complicadíssima.

Finalment, ens sembla que al porta a porta s'ha de garantir la proximitat geogràfica dels visitadors i dels visitats. L'argument de dir: "el nostre partit és d'aquí, està arrelat aquí, jo mateix visc aquí, quan s'acabin les eleccions seguiré vivint aquí", és molt més que un programa electoral. Els qui lloguen chàrters o els qui viatgen molt... poden enlluernar, però mai no podran garantir el dia a dia de després, la resposta davant dels problemes futurs.

I.R.

Oficina electoral central del PSUC

Carrer Viladomat, 106. 8è pis

Telèfons: 254-17-98
254-88-63

ELS MALDECAPS DE MARDONÉS

Lleida: Viola s'ha quedat sol

LLEIDA (Magda Ballester).— *Joaquín Viola Sauret s'ha quedat sol. Dissabte, dia 7, convertí l'ajuntament de Juneda —que va estar obert fins a les 4 de la tarda— en la seva oficina electoral, mentre la seva pròpia dona anava casa per casa tot cercant les signatures necessàries que permetessin a "don Joaquín" presentar-se com a candidat "independent" al Senat.*

Aquest fet es produïa després d'una sèrie de baralles en el si de l'Alianza Popular motivades per l'ambició de poder personal que han defensat fins a la fi Joaquín Gias Jové, Juan Sangenís i el clan Viola: cada un d'ells volia ser el número u de la llista electoral i es resistia a ocupar els altres llocs; la qual cosa significa que AP és molt conscient de les seves poques possibilitats.

Viola Sauret començà fa tres mesos el seu muntatge electoral: en una reunió a Mas Pinell intentà aconseguir el consensus dels sectors més dretans no massa involucrats amb el franquisme, creació de la Unió Lleidatana que aglutinava Fernando Boneu —abans de Reforma Social— i l'empresari Antonio Guiu Clua... En Viola no comptà amb l'aparició d'en Gias Jové —aquell "consejero del Reino" que un dia gloriós afirmà que es faria l'haraquiri per morir dignament abans d'enterrar el franquisme— i la retirada d'un peó important, Sangenís, que ha demostrat més intel.ligència que els altres en no dimitir de la presidència de la Diputació lleidatana. Gias Jové no va voler baixar del burro i divendres, dia 6, a la notaria de l'ultra i conseller municipal Hernàndez Palmés, prepara els papers d'una candidatura amb noms de tercera i quarta fila.

Per altra banda Viola també s'ha vist aïllat de la non nata Unió Lleidatana donat que, sense saber-ne res els seus components, l'ex-alcalde de Barcelona pactà amb l'AP dins d'allò que en diuen Convivència Catalana. I així, el mateix Fernando Boneu abandonà Viola per incorporar-se a una altra llista, sorgida també de discrepàncies dins de la coalició Centre-Unió Democràtica que encapçala l'advocat Manuel Sarraga.

Els maldecaps que Mardonés, governador civil de Lleida, ha passat aquest fi de setmana no els desitjarìem al nostre pitjor enemic. Des del primer moment donà suport a Viola en adonar-se que AP a Lleida no tenia homes per presentar, ja que la majoria havien passat pel jutjat i no pas per motius polítics sinó per estafes, corrupció de menors, assalts a mà armada... El pobre home anava boig tot cercant persones sense antecedents d'aquesta mena i sense massa inconvenients per formar part de la candidatura, però no va tenir èxit. I aquí podríem fer una llarga llista de les persones que entrevistà el governador: Miquel Montaña, alcalde, Montañola, membre de l'Opus Dei... També es pot comprovar quina és la neutralitat del primer representant del govern a Lleida.

El fracàs de la seva mediació és evident. Ni ha aconseguit peons per a en Viola ni ha aconseguit homes nets per a AP. La candidatura ultra dóna noms com el de Joaquim Massanés Capdevila, el qual va ser vice-president d'Ordenació Social de Lleida i durant la seva actuació va expulsar de sindicats el president provincial de la construcció, un obrer elegit pels seus companys. Gias José, un altre candidat, és recordat pels vells com l'home que va entrar a la ciutat pistola en mà; joves i vells sabem com la seva fortuna personal, que no en tenia cap, augmentà considerablement i que avui és propietari, entre altres coses, de diversos edificis a Madrid.

EL CAMP, A TARRAGONA I EL MARESME

Deu tones de patates, regalades

El camp català torna a ser notícia. Uns quatre-cents pagesos de Cambrils, de Riudoms, de Vinyols, de Montbrió, de Montroig i altres pobles es van aplegar a la Rambla de Tarragona i van començar a repartir de franc el fruit del seu treball: patates. Amb aquest acte van voler manifestar la seva protesta pel baix preu que els paguen per la patata primerenca. També al Maresme hi ha fort malestar pel mateix motiu.

TARRAGONA (Enric de Gràcia).— Deu tones de patates van ser repartides de franc a la Rambla de Tarragona el 10 de maig. D'aquesta manera, els pagesos del Baix Camp pretenien sensibilitzar el consumidor sobre els ruïnosos preus que els imposen els intermediaris. En efecte, els intermediaris només els oferiren 3,50 pessetes per quilo, al principi. Després van arribar a sis pessetes. Un acurat estudi fet per professionals, a petició de la Unió de Pagesos, conclou que, per cobrir les despeses d'explotació, calen ja onze pessetes per quilo. Això explicaven els pagesos en uns fulls que repartien entre la gent de Tarragona, que paga les patates a 24 pessetes el quilo.

En la maniobra d'especulació, els intermediaris compten amb l'ajut descarat de les Cambres i del FORPPA, el qual, en comptes de defensar els interessos dels productors, no vacil.la a recórrer al xantatge. No es pot anomenar d'altra manera l'amenaça del FORPPA de posar en circulació alguns milers de tones de patates velles si els camperols no cedien. Cal tenir en compte que les patates que ara es cullen són les primerenques, molt apreciades però que es fan malbé de seguida. Cal vendre-les ràpidament durant els dos mesos que dura la collita, maig i juny.

El pagesos, abans d'eixamplar encara més els marges comercials dels intermediaris a canvi de no res, o més exactament, a canvi de perdre-hi diners, van preferir regalar la collita. Sota l'organització de la Unió de Pagesos, els tractors de Montroig, Riudoms, Vinyols, Montbrió, Cambrils i altres pobles d'aquestes contrades van fer cap a la capital i, malgrat els repetits intents de la Guàrdia Civil d'impedir-ho, van aconseguir entrar-hi i fer el repartiment de patates, enmig dels aplaudiments de la gent. Els pagesos duien unes pancartes que, entre altres coses, deien "Volem viure de la terra" i "Preus justos per al camp, preus justos per a la ciutat".

També es van regalar patates en alguns pobles, com és ara La Selva, a iniciativa de la Unió de Pagesos amb la col.laboració de la Cooperativa, com a símbol de la solidaritat entre els pagesos.

"Després d'aquesta acció, la situació no ha millorat pas gaire econòmicament, tot i que anem guanyant confiança en la nostra força", ens diu Joan Miró, de La Selva de Camp, que afegeix: **"Cada dia estem més desesperats. Ens paguen una misèria per les patates, les pomes, les avellanes... Ens prenen l'aigua per a la refineria. Ens expropien la terra per a la indústria i el gasoducte. Sembla que volen que ens arruïnem i ens en anem. Però no ens en anirem, no ens en podem anar."**

Quines perpectives hi ha?, li preguntem. Respon: **"Poques, tret de continuar lluitant per eixamplar la unitat al voltant de la Unió de Pagesos i per fer comprendre al consumidor que no som nosaltres els culpables dels preus que paga. Els treballadors, les capes modestes i els camperols patim, al capdavall, la mateixa política econòmica, que només serveix a una minoria d'especuladors.**

"Els pagesos tenim dret a una vida digna i necessitem preus remuneradors. Aquests preus han de ser garantits per l'administració i fixats per comissions de pagesos i de tècnics agraris, abans de cada campanya, d'acord amb els costos reals. En fixar els preus caldrà tenir en compte el gran desnivell que ara hi ha i la necessitat d'adequar-los a les rendes de la indústria i dels serveis. Necessitem també que hi hagi un control eficaç sobre els preus de les coses que el pagès ha de comprar per tal de produir. I, no cal dir-ho, s'ha d'aconseguir un sistema de comercialització racional dels productes del camp, en interès del pagès i del consumidor.

"Si ens unim tots —acaba en Joan Miró— les coses seran d'una altra manera. Tots hi guanyarem."

L'ensulsiada del preu pagat al pagès per les patates afecta també altres comarques de Catalunya. Al Maresme, on també es fa la patata primerenca, s'alcen veus de protesta per la política del govern, a profit només dels privilegis dels monopolis. Els pagesos del Maresme expliquen que la forta balxa del preu ve condicionada per l'enfonsament de preus al mercat europeu pel que fa a la patata primerenca d'exportació. Denuncien que la culpa d'això la té el govern espanyol que va prohibir, l'octubre de l'any passat, quan hi havia una gran collita i el mercat europeu estava desproveït del tot, l'exportació. El Canadà i altres nacions van omplir llavors el mercat.

El problema dels preus baixos per al pagès coincideix amb les grans pèrdues de les glaçades de finals de març i primeries d'abril, que en alguns llocs varen ser veritables catàstrofes. A les comarques de Lleida, la pèrdua per les glaçades es calcula en més de tres mil milions de pessetes.

El camp s'enfonsa cada dia més. Cal salvar-lo. Un triomf democràtic en les properes eleccions interessa també la gent del camp, i molt. És l'única esperança perquè puguin començar-se a endegar les coses per un camí tot diferent a l'actual.

UNA MARXA DE QUARANTA QUILÒMETRES

"Els senyors amb barret no ens treuran el carrilet"

L'ANOIA.— Cent cinquanta persones varen començar, diumenge 8 de maig, a recórrer a peu el trajecte de quaranta quilòmetres que separa Martorell d'Igualada. El mateix trajecte que fa el ferrocarril anomenat popularment "el carrilet". En arribar a Igualada, eren més de cinc mil els caminants. Què passava? Els components de la "marxa del carrilet" duien unes samarretes que deien "Volem el tren". Duien també pancartes que protestaven per la supressió, ja decretada pel govern, del carrilet. En passar per les poblacions del trajecte, els marxaires llegien un manifest redactat per les entitats organitzadores de la marxa —tots els grups i entitats cívics de les comarques del Baix Llobregat i de l'Anoia— en el qual es donen les raons de la protesta. A Masquefa, va ser el mateix alcalde que va llegir el manifest. A tot arreu la marxa era acollida amb simpatia i a cada poble per on passava, s'engruixia. Ressonaven durant tot el llarg trajecte els crits de "Volem el carrilet", "Carrilet per a l'Anoia", "Els senyors amb barret no ens treuran el carrilet" i, també, el crit ja habitual a Catalunya: "Volem l'Estatut".

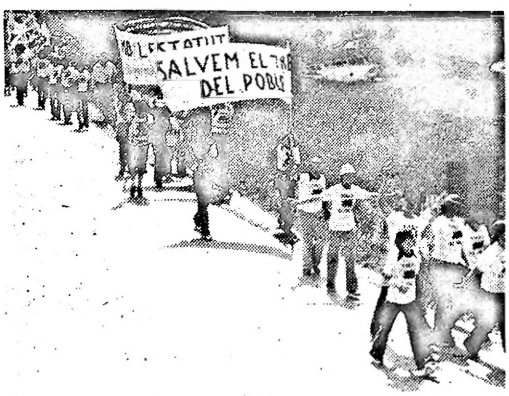

Per què el govern ha decidit la supressió d'aquest ferrocarril i quins interessos hi ha darrere d'aquesta decisió impopular i absurda, són preguntes que no podem contestar. Sí que podem dir, però, que la supressió perjudica molt els habitants d'una colla de pobles que cobreix el recorregut d'aquest tren, que és un mitjà molt important de comunicació per al Baix Llobregat i l'Anoia. ¿Què restaria si s'arriba a suprimir el carrilet? El ministeri d'Obres Públiques, per calmar els ànims, ha dit que s'establirien mitjans de transport alternatius "que garantissin la continuació del servei que avui es presta", però això és inconcret i tothom sap que aquests mitjans no suplirien prou el servei que fa el tren.

El decret de supressió és del 3 de desembre de l'any passat. La mobilització popular per la continuació del carrilet ha aconseguit comprometre tots els alcaldes dels pobles afectats i que la Diputació de Barcelona adrecés un escrit de protesta al ministeri d'Obres Públiques, en el qual es recull la demanda que el carrilet continuï.

No és pas perquè sí que en aquesta marxa es cridava "Volem l'Estatut". És clar que el centralisme ha tingut molta culpa en la decisió ministerial. És clar que si Catalunya tingués l'autonomia fóra més difícil que s'esdevinguessin aquestes arbitrarietats. Els problemes es veuen millor de prop i, sobretot, la veu del poble sona més forta.

EDITA: JOAN BUSQUET I DURAN Fin. Graficas Dep. Leg. B 16948-77

El primer viatge d'ençà que és a Espanya

Alberti, a Barcelon

«El Joselito de la Poesía es un poeta completamente loco»

Amb frases com aquestes que hem descrit al titular, i moltes d'altres, mescla d'ironia, de sarcasme i de tant-se'n-fotisme ben en tès, Rafael Alberti, en un poema llegit a l'homenatge del Comitè Central del PSUC, donava la mida del que d'ell diuen certs "personatges" "acabó como tantos también en comunista", "al oro ruso vendido", "Vive mejor que el papa en Roma / cada dia se come una paloma / el premio de la paz no es una broma".

Al voltant del poeta i de López Raimundo, membres del Comitè Executiu i candidats del PSUC presidien l'homenatge. Alberti va agraïr-lo i recità d'altres poemes: la seva primera proclama al poble gaditià i un poema al jove Javier Verdejo, mort l'any passat, a trets, mentre feia una pintada. López Raimundo va dir que no era l'homenatge que ell es mereixia, però anuncià que aviat se li faria. Era dissabte, dia 14, a l'hotel Orient. Rafael Alberti portava quatre dies a Barcelona, amunt i avall, a actes grans, massius, a reunions més restringides. Era el primer viatge que feia des de la seva arribada de l'exili. L'havia aprofitat. Se'l veia cansat, però sempre definitivament sense perdre l'empenta.

Després de dinar, tothom demanava a Rafael Alberti una signatura, una abraçada o una entrevista.

L'eficaç servei d'ordre el trasllada a l'hotel. Allà, molt breument, plantem el micro.

—Rafael, parla'ns d'aquesta estada a Barcelona, dels dies que has passat entre nosaltres, del que has viscut aquí, de l'acte de la plaça de toros...

—No, no, no solament la plaça de toros: jo he tingut un acte a la Universitat que ha estat tant o més que el de la plaça de toros, o almenys igual. Era un altre públic, el de la Universitat; era un públic més de gent unificada, de certa edat, xicots molt joves, amb el Paranimf totalment ple, la gent asseguda a terra... I jo, llavors, em vaig embalar i vaig fer un recital molt polític. No exagerat, perquè jo tinc molta obra molt dura que encara no es pot dir en alta veu en públic, però ja vaig dir prou tot llegint una sèrie de poesies meves molt crítiques, molt satíriques algunes, molt condemnatòries, que, entre aquells joves estudiants, van caure d'un manera extraordinària, perquè jo vaig comprendre que era el que esperaven.

Jo faig tants recitals a la meva vida, de totes menes: recitals purament lírics, de poesia purament lírica, de poesia civil, de poesia burlesca, satírica..., però ahir vaig mesclar-ho tot. Vaig fer un recital no molt llarg, una mica menys d'una hora, i tot el que vaig llegir va tenir una repercussió formidable en aquella gent jove. Va ser un aplaudiment ininterromput. Els poemes són breus, mai passen del minut i mig, així que l'aplaudiment continuava fins a la fi. Per a mi, va ser una experiència formidable. Estar en presència de gent tan jove i comprovar que jo, un poeta de setantaquatre anys, no ha perdut el públic, no ha perdut la gent jove! Jo em sento molt rejovenit en comprovar que xicots d'aquella edat, asseguts a terra, esperaven, amb veritable ansietat, els poemes que jo deia, amb tant d'entusiasme que realment em rejoveneix, i si jo trobo gent com aquella tots els dies, espero arribar al segle XXII, a l'any dos-mil-cent-dos-mil-dos. Jo tindré cent anys. Espero que als cent anys pugui tornar a Barcelona per recitar a la Universitat...

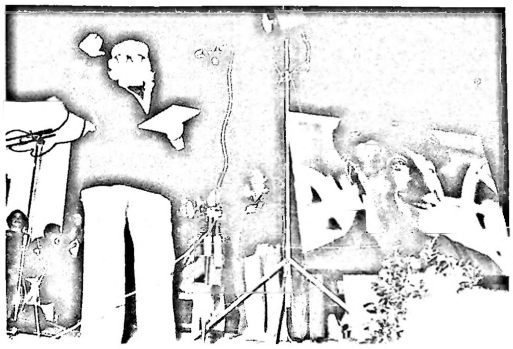

—Abans, home, abans!

—A la nit —es refereix a l'homenatge a Neruda, de la Plaça de Les Arenes— era una altra cosa, era un acte que no era solament meu com va ser el de la Universitat: era un acte col.lectiu, ple de grups estupends, de cantants sudamericans que estan exiliats com nosaltres estàvem des de fa tantíssims anys. Ahir a la nit vaig comprovar un cop més, quan vaig dir els meus poemes, que la poesia és una arma fantàstica, que la poesia és tan tremenda que és perseguida, que és colpejada, que és capaç de portar la mort a Miquel Hernàndez, a un jove, Morón, que morí en una presó de Córdova..., que ha portat la mort a tanta gent! La poesia, avui, és empresonada, perseguida..., quan la poesia està a primer pla com estan els obrers quan fan una vaga, com estan els obrers quan són en una barricada. Així que s'ha acabat allò del poeta assegut a una cadira, no a la "torre de marfil", no val la pena parlar de semblant cursileria, però hi ha gent que és completament aliena al que està passant. Jo no sóc aliè al que està passant. Quan succeeixen les coses, encara que a vegades no en tingui ganes, encara que a voltes senti peresa, no senti desitjos de fer-ho..., poemes que, de sobte, em són durs de fer, jo els faig!

Quan estan matant la gent, al Vietnam, a Biafra, al tercer món, a Angola, a les províncies Basques, on sigui, jo, llavors, sóc allà. M'hagués agradat de ser un poeta purament de la pau, un poeta dels jardins, un poeta de la mar com ho vaig ser en la meva joventut, un poeta del cel, un poeta de les flors i dels ocells. Ho vull ser, però el nostre temps no m'ho deixa ser. Llavors recorro a aquella poesia dura, terrible, plena de ganivets, de cops de pedra..., que és l'única forma que un poeta pot ajudar a la marxa positiva del seu temps.

I ara no em preguntis més...

Rafael Alberti està cansat. De bon grat expliquen que, a la seva casa de Roma, hi ha un cartell a la porta que, tot i estar oberta a tothom, matisa: "no se escriben prólogos ni se conceden entrevistas". A Barcelona, que recordem, només l'han pogut entrevistar dos diaris, a part d'una roda de premsa, a la seva arribada. Després, el servei d'ordre s'ha encarregat de la resta. Confessem que a nosaltres mateixos ens ha estat ben difícil allò que ell ens digué quan vàrem voler fer el primer intent de concertar l'entrevista: "tú sígueme la pista". I tot seguint la pista gairebé ens convertírem en Sherlock Holmes.

Rafael Alberti demana un cafè. Un cafè monumental, segurament més que doble. I tornem a enfilar la conversa. Bé, més que conversa és un monòleg, ric, de bon escoltar, planer, contrapuntat per la paradoxal imperícia de qui pregunta al costat d'un gran mestre.

—Et prometo que només et faig una pregunta més.

—Segur que preguntes més, segur...!

—No, home, no —Rafael Alberti no perd el sentit de l'humor. Abans li deia jo, "si és per al periòdic del Partit"... I ell esbossava un "bueno, bueno..." volent dir, i no pas desencertadament, sí, del Partit però periòdic al capdavall!

—Aquests dies has tingut especial contacte amb el PSUC. ¿Com has vist el Partit? Parla'ns-en una mica.

—Mira, jo porto tants anys. Sóc comunista, però he estat en partits quasi inexistents, en grups petitíssims de l'emigració que no existien d'una manera visible, en països estrangers on la intervenció del Partit o la presència del Partit era difícil perquè era un partit estranger en països que no eren el seu i que generalment eren partits clandestins, veritat? Avui, que arribo aquí, i em trobo actes tan grans, com els que hi intervé l'organització del Partit, on un nota que el Partit hi és present, com ahir a la nit, com fins i tot ahir a la Universitat, encara que ningú ensenyés el seu carnet... Jo crec que el Partit, aquí, està ocupant un lloc preeminent, està desenvolupant un treball formidable, i la seva presència es nota al carrer, es nota als actes, es nota a tot arreu. Jo crec que el PSUC és un dels partits més importants de la península ibèrica, i penso que en les properes lluites que estan en portes, en aquesta batalla electoral, jugarà un paper de primer pla.

Jo saludo tots els companys, amb López Raimundo al capdavant.

Rafael Alberti, el poeta de la Generació del 27, el poeta de la guerra, el "poeta en la calle", el poeta de l'exili i de la resistència. El diputat per Cadis a les Corts, segur, després del dia quinze del més vinent.

ANTONI B.

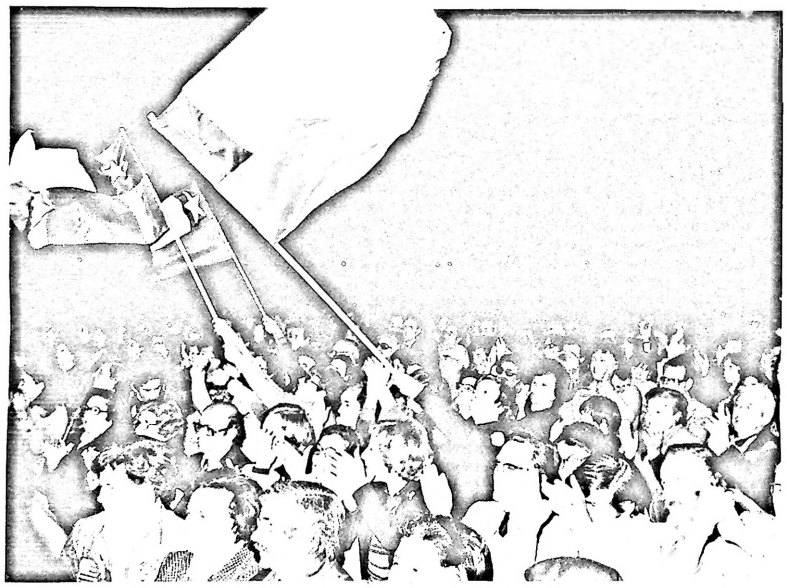

La plaça de les Arenes de Barcelona fou escenari, la setmana passada, d'un gran recital homenatge a Pablo Neruda, símbol de la lluita dels pobles de Sudamèrica. Dues intervencions inicials, d'Agermanament —entitat organitzadora— i de Josep Benet, centraren els aspectes més importants de la trobada: denúncia de la repressió de les dictadures militars d'Amèrica llatina, solidaritat amb la lluita dels seus pobles i acollida dels exiliats que viuen entre nosaltres. Prengué després la paraula Rafael Alberti. Més d'un minut i mig d'aplaudiments sintetizaven el respecte de les vint mil persones assistents, de moltes d'altres, pel poeta comunista. Després, Joan Isaac i Frances Pi de la Serra iniciaven el torn de cançons. El grup xilè *Aparcoa* cantà la seva extraordinària versió musicada de poemes del "Canto General" i *Inti-Illimani* va cloure l'acte. Les *brigades muralistes de Pablo Neruda* havien pintat mentre els seus companys cantaven i, al final, tots els participants, catalans i xilens, puny enlaire, cantaren plegats "Venceremos" i "El pueblo unido jamàs serà vencido". En acabar, el públic entonà "Els Segadors".

La palesa demostració de solidaritat viva entre els dos pobles, la gran presència de públic, juntament amb els qui desfilaren per l'escenari, amb tots i cada un d'ells, foren el gran protagonista d'una nit en tants moments emotiva.